

, 285 EO 13° 17.278 N47°50.738' E013°15.
N47°48.022 E013°10.310
95. E013°12.52 N47°26.210', E013°12.54
5 N47°28.813 E013°10.983 N47°28.27
0.521

URSULA POZNANSKI

TRILERIS

PEŃKI

Alma littera

PROLOGAS

Vieta, kur anksčiau buvo jo kairė ausis, tvinkčiojo širdies ritmu. Greitu, panišku. Jis kvėpavo trumpais garsiais trūkšniais. Už kelių žingsnių virš stalo, ant kurio gulėjo pistoletas ir peilis, palinko Nora. Jos veidas buvo perkreiptas, ir ji nebeverkė.

– Būk gera, – kimiai sušnabždėjo jis. – Aš nenoriu. Prašau. Ji darsyk sukūčkiojo – trumpai, sausai.

– Nutilk.

– Kodėl nepaleidi manęs? Mes galime ištrūkti, būk gera, paleisk mane. Ką?

Nora nereagavo. Dešinė jos ranka drebėdama pakibo virš ginklų, blausiai blizgančių plikos lemputės šviesoje.

Jo kūną sukaustė baimės mėšlungis. Jis susirietė ant kėdės, kiek leido pančiai. Jie skaudžiai įsirėžė į kūną, tvirti kaip plieno kaspiniai.

Juk aš niekuo nekaltas, juk aš niekuo nekaltas, juk aš niekuo nekaltas...

Jis užmerkė akis ir vėl pasimuistė. Manė, reikia pažiūrėti, kas bus. Nors ranka – ranka jau gulėjo ant peilio.

– Ne! – suriko ar tik įsivaizdavo surikęs. – Padėkite! Kodėl niekas man nepadedą?

Tačiau kaip tik dabar jį apleido balsas. Dingo balsas, greitai dings visa kita, jis amžiams neteks pulso, kvėpavimo, bet kokios minties, visko.

Negalėdamas nusišluostyti ašarų jis vos įžiūrėjo Norą, tebestovinčią priešais stalą. Jai ištrūko pratisa dejonė, tylesnė už riksmą, garsesnė už atodūsj. Jis sumirksėjo.

Nora buvo paėmusi pistoletą, dešinė ranka drebėjo kaip senės.

– Man labai gaila, – pasakė ji.

Jis nusiminęs bloškėsi į priekį, paskui atgal, vos neapvertė kėdės. Pajuto šaltą metalą prie smilkinio. Nurimo.

– Užsimerk, – paliepė ji.

Jos ranka palietė jam galvą – švelniai. Jis pajuto jos baimę, tokią pat didelę kaip jo paties. Vis dėlto ji toliau kvėpuos, kalbės, gyvens.

– Ne, – sušnabždėjo ir pažvelgė į Norą, dabar stovinčią tiesiai priešais jį.

Panoro, kad niekada nebūtų girdėjęs jos vardo.

N47°32, 285 EO 13° 17.278

Ryto migla gaubė kūną kaip drėgnos įkapės. Negyva moteris gulėjo kniūpsčia. Žolė po ja buvo šlapia nuo rasos ir kraujo. Toje vietoje karvės daugiau neės. Jos turėjo iš ko rinktis, ganykla buvo didelė, ir tas daiktas, gulintis uolų sienos šešėlyje, jas baugino. Žalė prieš pat saulėtekį priėjo prie negyvėlės, nuleido sunkią galvą ir lyžtelėjo jos linų spalvos plaukus. Radinys pasirodė netinkamas būti, ir ji grįžo prie kitų karvių.

Jos laikėsi atokiau. Juolab tos, kurios gulėjo ir atrajojo.

Tačiau ir pešančios žolę nesiartino prie sienos. Daug mieliau ganėsi ten, kur pirmieji saulės spinduliai buvo jau prisiskverbę pro miglą ir lopiniais išmarginę pievą.

Žalė nurisnojo prie girdyklos atsigerti. Jos varpelio šerdis kas žingsnis daužėsi į korpusą. Gentainės nepajudino nė ausų. Jos stojiškai spoksojo į upę, be perstogės žiaumojo ir mataška-uodegomis, baidydamos pirmąsias muses.

Pievą perlėkė vėjo gūsis, nupūtė moteriai nuo veido plaukus ir atidengė trumpą riestą nosį. Apgamą prie dešinio lūpų kampučio. Per blyškias lūpas... Tik kakta liko uždengta, kur plaukai buvo aptekę krauju.

Rytmečio migla pamažu virto atskirais skivytais, galop šie išsisklaidė ir atvėrė žvilgsniui pievą, galvijus, jiems paliktą neprašytą dovaną. Žalės dusliai maurodamos pasveikino dieną.

Beatrisė užbėgo laiptais į viršų, šokdama per dvi pakopas. Pasakui nuspūdino koridoriumi, kad tik greičiau praeitų antras duris po kairei. Dar septyni žingsniai. Šeši. Štai ir jos kabinetas, jame nieko nėra, tik Florinas. Ačiū Dievui.

– Ar Hofmanas jau buvo? – ji numetė savo kuprinę ant sukamosios kėdės, o portfelį ant stalo.

– Tau irgi labas rytas!

– Kaip puiku, kad yra žmogus, kuris nė trupučio nesinervina, – ji sviedė savo striukę ant kabyklos, bet nepataikė ir nusikeikė.

– O dabar atsisėsk ir giliai pakvėpuok.

Florinas atsistojo, pakėlė striukę nuo grindų ir rūpestingai pakabino ant vagio.

– Ačiū, – Beatrisė įjungė kompiuterį ir karštligiškai paskleidė portfelio turinį ant rašomojo stalo. – Būčiau nepavėlavusi, bet mane sutrukdė Jakobo mokytoja.

Florinas stovėjo nusigręžęs nuo jos ir maigė espreso kavos aparatą. Ji pamatė jį linktelint.

– Ką jis vėl iškrėtė?

– Jakobui užėjo įniršio priepuolis. Ir nukentėjo klasės talismanas.

– Ak, gyvasis talismanas?

– Ne. Pliušinė pelėda vardu Elvyra. Nepatikėsi, kilo baisus triukšmas. Mažiausiai dešimt vaikų paleido dūdas. Pasiūliau mokytojai iškviesti krizių likvidavimo komandą, bet jai tai atrodė nejuokinga. Šiaip ar taip, turėsiu parūpinti Elvyros pakaitalą. Iki penktadienio.

– Na, tai jau šioks toks iššūkis.

Florinas suplakė pieną, spustelėjo dvigubo espreso mygtuką ir apvainikavo savo kūrinį žiupsneliu kakavos. Jo ramybė pamažu persidavė Beatrisei. Nejučia šyptelėjo, kai Florinas pastatė garuojantį puodelį priešais ją.

Jis atsisėdo į savo vietą ir nužvelgė ją, nutaisęs mąšlį miną.

– Atrodai lyg būtum neišsimiegojusi.

Atspėjai.

– Viskas gerai, – sumurmėjo Beaatrisė ir sutelkė dėmesį į kavą tikėdamasi, kad Florinas pasitenkins šiuo trumpu atsakymu.

– Nebuvo naktinių skambučių?

Kur nebus. Vienas pusę dvyliktos, kitas trečią nakties. Šis pažadino Miną, paskui ji visą valandą negalėjo užmigti.

Beatrisė trūktelejo pečiais.

– Kada nors jis liausis.

– Tau reikia pagaliau pasikeisti telefono numerį, Bea. Nesileisk nuolatos jo kamuojama. Viešpatie, juk dirbi policijoje! Gali tuo pasinaudoti.

Kava buvo puiki. Per dvejus metus, kai juodu dirba kartu, Florinas žingsnis po žingsnio atrado tobulą pupelių, pieno ir cukraus mišinį. Beatrisė atsilošė krėsle ir trumpam užmerkė akis trokšdama ramybės akimirkos, bent vienos tokios.

– Jeigu pasikeisiu numerį, jis po nulio kabelis nulio sekundės atsidurs prie durų. Mat yra tėvas ir turi teisę bendrauti su vaikais.

Ji išgirdo Florino atodūsi.

– Beje, – pasakė jis, – Hofmanas jau buvo.

Po velnių.

– Tikrai? Tai kodėl mano monitorius nenusagstytas lipdukais?

– Aš jį nuraminau, pamelavau, kad skambinai ir pranešei turinti susitikti su žmogumi mieste. Jis nieko nesakė, bet nutaisė rūgščių miną. Šiandien daugiau prie mūsų nekibs, nes turi krūvą pasitarimų.

Fantastika. Beatrisė padėjo puodelį ant stalo, pabandė atpaaiduoti įsitempusius pečių raumenis ir ėmė tvarkyti paskleistas ant stalo bylas. Nusprendė pagaliau imtis peštynių su peiliais ataskaitos, dėl kurios Hofmanas jai jau spėjo išūžti ausis. Metė žvilgsnį į Floriną, prilipusį prie savo kompiuterio ekrano ir pažiūrėti bent kiek išmuštą iš vėžių. Tamsių plaukų sruoga beveik lindo jam į akį. Spragtspragtspragt. Beatrisės žvilgsnis nukrypo į jo ranką, laisvai gulinčią ant pelės. Gražios vyriškos rankos. Sena jos silpnybė.

– Sunkus atvejis? – paklausė.

– Ne tas žodis.

– Gal galiu padėti?

Florinui tarp antakių susimetė mėšli išilginė raukšlė.

– Nežinau. Užkandžiai rimtas dalykas, į juos negali žiūrėti pro pirštus.

Ji nusijuokė.

– Viskas aišku. Tai kada atskrenda Anekė?

– Po trijų dienų. Ketinu vaišinti virta pjaustyta veršiena su tunų padažu. Arba itališku skrebučiu su susmulkintais pomidorais ir paštetu. Po galais, kad žinočiau, ar ji vartoja angliavandenius.

Aptarinėti valgiaraštį buvo prasta mintis, mat iškart sureagavo Beatrisės skrandis. Ji greitai permetė mintyse, ką šiandien valgė, – pasirodo, tik du sausainius, – ir nusprendė turinti teisę būti alkana.

– Balsuoju už virtą veršieną su tunų padažu, – pasakė ji, – ir už žygį į kavinę.

– Dabar pat? – Florinas sugavo jos žvilgsnį ir švelniai šyptelėjo. – Gerai. Tik kaipmat atspausdinsiu šį puslapį...

Jį pertraukė telefonas. Jau po kelių akimirkų Beatrisė iš niūrios bendradarbio minos suprato galinti nė nesvajoti apie sumuštinį su veršiena.

– Tuoju būsiu. – Jis padėjo ragelį ir pakėlė akis į dangų. – Turim lavoną, moters, netoli nuo Abtenau. Regis, bus nukritusi nuo uolų sienos.

– Velniava. Matyt nukrito kopdama.

Florino antakiai virto tamsiu vientisu brūkšniu.

– Vargu bau. Nebent būtų kopusi surištomis rankomis.

Lavonas su dviem uniformuotais vyrais iš šalių atrodė kaip šviesi dėmė žalumoje. Aukštas vyras be marškinių, užtat su petnešomis smalsiai žvelgė į atėjusiuosius. Jis stovėjo čia pat

pievoje ir prižiūrėjo nedidelę karvių bandą. Kilstelėjo ranką tarsi norėdamas pamoti Beatrisei ir Florinui, bet paskui ją nuleido.

Šalia ganyklos stūksojo beveik statmena gerų dvidešimties metrų uolų siena. Staigus lūžis vos ne atviruko vertame peizaže.

Drašė ir Ebneris iš Įkalčių skyriaus, matyt, buvo atvažiavę prieš kelias minutes. Jie jau vilkėjo apsauginiais kostiumais, darbavosi savo įnagiais ir linktelėjo pasisveikindami.

Prie pat ganyklos tvoros klūpojo vyras ir pildė tarnybinį blanką. Rašomąjį stalą jam atstojo gydytojo lagaminėlis.

– Labą rytą, – pasakė nepakeldamas galvos. – Jūs iš Kriminalinio skyriaus?

– Taip. Aš Florinas Veningeris, o čia mano bendradarbis Beatrisė Kaspari. Ar jau galite ką nors pasakyti apie mirusiąją?

Gydytojas dūšaudamas užmovė antgalį ant tušinuko.

– Nedaug. Moteris, maždaug trisdešimt penkerių–keturiasdešimties metų. Manding, ją kažkas šiąnakt nustūmė nuo šio skardžio. Mirties priežastis, galimas daiktas, kaukolės sužalojimai ir aortos plyšimas; šiaip ar taip, sprandas nelūžęs. Tiksliau pasakys teismo ekspertas.

– Mirties laikas?

Gydytojas išpūtė skruostus.

– Tarp dviejų ir keturių valandų nakties. Daugiau nekamantinėkit, čia mano pareiga tik konstatuoti mirtį.

Pro šalį prašlumsėjo Drašė su įkalčių rinkimo lagaminėliu rankoje.

– Kas lieté lavoną?

Nedrąsiai atsiliepė vienas iš uniformuotų vyrų:

– Gydytojas. Ir aš. Bet tik tam, kad patikrinčiau pulsą. Dar ieškojau asmens pažymėjimo ar piniginės, bet nieko neradau. Moters padėties mes nekeitėme.

– Gerai.

Drašė pamojo Ebneriui, jau paruošusiam fotoaparata. Kol įkalčių rinkėjai fotografavo, ėmė bandinius ir uždarinėjo indelius, Beatrisė žiūrėjo į negyvėlę. Stengėsi atsiriboti nuo visko, nuo kolegų, plentų važiuojančių automobilių gausmo, karvių varpelių tilindžiavimo. Svarbi buvo tik moteris. Ji gulėjo kniūpsčia, palenkta į šoną galva, dešinėn pakreiptomis kojomis, lyg būtų bėgusi ir sustingusi. Moters rankos buvo surištos už nugaros, riešai smarkiai suveržti laidu. Akys užmerktos, burna pusiau praverta, lyg mirtis būtų užklupusi ją kalbant.

Beatrisei prieš akis nejučia kilo vaizdas: moteris tempiama tamsoje. Priešais ją bedugnė. Ji priešinasi, traukiasi atatupsta, maldauja palikti ją gyvą, bet žudikas nepaleidžia, stumia moterį prie skardžio, kol pajunta, kad priekyje nieko nebėra. Tada niukteli į nugarą.

– Viskas gerai? – Florinas paliečia jai alkūnę.

– Taip.

– Pakalbėsiu su kolegomis. Norėsi dar truputį pasinerti, tiesa?

Jis tai vadino pasinėrimu. Ji linktelėjo.

– Tik nenerk per giliai.

Beatrisė nulydėjo Floriną akimis, jis priėjo prie uniformuotų policininkų ir ėmė kalbėtis su jais. Ji giliai įkvėpė. Čia neatsidavė mirtimi, tik karvių mėšlu ir pievų gėlėmis. Žiūrėjo, kaip Drašė užmovė ant surišėtų negyvėlės rankų plastikinį maišelį. Būtų norėjusi perlipti per tvorą ir apžiūrėti lavoną iš arčiau, bet įkalčių rinkėjams tai nepatiko, ypač Drašė galėjo siuste pasiusiti. Nenuleisdama akių nuo negyvos moters Beatrisė nedideliu lankstu apėjo ganyklos tvorą, ieškodama kitokios perspektyvos. Atkreipė dėmesį į negyvėlės drabužius: šviesiai raudona šilko striukė virš gėlėtos palaidinukės. Brangūs džinsai, kojos basos, padai labai nešvarūs ir truputį kruvini, lyg moteris būtų ilgai ėjusi. Tarp purvų ant abiejų pėdų tamsūs ruožai. Maži juodi ženklai. Ar...

Beatrisė atsitūpė ir prisimerkė. Tačiau iš tokio atstumo negalėjo gerai įžiūrėti.

– Ei, Gerdai!

Drašė net akimirką neatsitraukė nuo darbo.

– Kas yra?

– Ar negalėtum užmesti akies į aukos pėdas?

– Luktelėk, – jis rūpestingai pritvirtino permatomą maišelį lipniaja juosta, tada nukreipė žvilgsnį į apatinę lavono dalį.

– Kad tave kur!

– Ten kažkas yra, tiesa? Lyg rašmenys, ar aš klystu?

Drašė pamojė Ebneriui, ir šis iš arti padarė visą seriją pėdų nuotraukų.

– Pasakyk gi! – ji kilstelėjo ganyklos aptvaro vielą ir palinko po ją. – Kas ten?

– Panašu į skaičius. Ant abiejų pėdų po skaičių derinį. Ei, lik ten, kur esi!

Beatrisė vos susitvardė.

– Ar galiu pamatyti nuotraukas?

Drašė ir Ebneris susižvalgė lyg nervindamiesi, lyg nepatenkinti.

– Parodyk, – niūriai burbtelėjo Drašė. – Antraip ji neatstos.

Ebneris nustatė fotoaparata, kad būtų galima žiūrėti nuotraukas, ir atkišo ekraną Beatrisei.

Skaičiai. Bet ne vien jie. Pirmasis ženklas ant kairės pėdos atrodė kaip raidė N, parašyta netvirta ranka. Skersinis brūkšnys raidės viduryje nutrūkęs ir vėl pradėtas. Kažkas panašaus į raides, kokiomis Mina rašydavo parengiamojoje klasėje; jos atrodė persimetusios kaip raganos namelis. Po „N“ ėjo ketvertas, paskui septynetas ir kažkas panašaus į viršun nuklydusią mažąją „o“. Dar vienas ketvertas, šešetas, nulis ir penketas. Juodi netolygūs brūkšniai.

Ji padidino vaizdą.

– Ar tai parašyta cheminiu pieštuku?

Kita pėda. Vėl raidė, paskui skaičių seka. „E“ su pasviru skersiniu brūkšniu, „o“ arba nulis, vienetas, trejetas. Penki kiti skaičiai po tarpelio. Dvejetas, vienetas, septynetas, vienetas, aštuonetas.

– Ne, neužrašyta, – kimiai karktelėjo Drašė. – Manding, išstatuoruota.

– Ką? – Beatrisė įsižiūrėjo geriau.

Dabar, kai jis pasakė, jai atrodė, kad tikrai išstatuoruota. Tokie vietoje. Tikriausiai po mirties.

Ji užsirašė skaičius į užrašų knygelę.

N 47° 46. 605

EO 13° 21.793

Jų derinys Beatrisei atrodė pažįstamas, bet iš kur? Jis neturėjo nieko bendra su kompiuteriais, su telefono numeriu. Po velnių.

– Turiu išsiaiškinti, kas tai, – sumurmėjo ji labiau sau nei įkalčių kaupėjams.

– Beje, – tarė Drašė per burnos raištį, – jeigu pažadi vėliau atstoti nuo mūsų, pasakysiu, kas tai.

– Gerai.

– Įrašyk šiuos skaičius į navigatorių. Tai koordinatės.

Ji būtų kaipmat pasakiusi tą naujieną Florinui, bet pamatė, kad jis kaip tik kalbasi su karvių savininku.

– Po septynių norėjau varyti bandą melžti į tvartą ir pastebėjau ją. Tuojau supratau, kad tikriausiai negyva.

– Tai karvės pernakt buvo ganykloje?

– Taip. Po vakarinio melžimo atgenu jas čionai, o rytą vėl pargenu. Ūkis tik už keturių šimtų metrų nuo čia, tad man nesunku.

Taigi gyvuliai visą naktį krapinėjo po pievą ir galėjo užtrypti vertingus nusikaltėlio pėdsakus. Jeigu tik tokių buvo. Beatrisė atsistojo šalia Florino ir padavė ūkininkui ranką.

– Kaspari.

– Malonu, Reiningeris, – jis nepaleido jos rankos. – Jūs iš policijos?

– Taip. O kodėl klausiat?

Kreiva šypsenėlė.

– Kad esat per daug graži tokiam bjauriam darbui. Ar jums taip neatrodo?

Pastarieji žodžiai buvo skirti Florinui.

– Galiu jus užtikrinti, kad ponias Kaspari yra ne tik labai graži, bet ir nepaprastai protinga. O mūsų bjauriam darbe tai lemiamas veiksnys.

Jo balsas pasidarė šaltėlesnis. Ūkininkas, rodos, to nepastebėjo. Plačiai šypsojosi Beatrisei net tada, kai ji staigiai ištraukė ranką iš jo gniaužtų.

– Jeigu jūs nieko prieš, dirbsiu toliau, – Florino balsas atrodė kaip ant ledo pilamas burbonas – šaltas, aksominis, griežtas. – Ar vakar vakare pastebėjote ką nors nepaprasta?

– Ne. Viskas buvo kaip visada.

– Suprantu. Tai gal ką nors girdėjote naktį? Balsus? Riksmus?

– Ne. Sakykit, ar ta moteris buvo nustumta nuo skardžio? Ar užmušta plaktuku? Mat jos galva buvo labai kruvina.

Iš balso buvo matyti, kad žmogui tai itin rūpi. Nenuostabu, kai sės su draugais gerti alaus, visi smalsaus, kas ten atsitiko, todėl jam rūpėjo smulkmenos.

– Mes to dar nežinome. Ar sieną lengva prieiti?

Ūkininkas truputį pagalvojo.

– Taip. Kitoje jos pusėje beveik iki pat viršaus eina keliukas.

Beatrisė pamatė, kaip Florinas savo bloknote užsirašė *pa-dangų žymės!!!* O ji iki šiol turėjo tik koordinatas. Ir dabar trumpai apmetė Reiningerio parodymus.

– Ar jums matyta ta moteris? – paklausė ji. – Kada nors buvo čia?

Ūkininkas smarkiai papurtė galvą.

– Niekada. Aš gerai įsimenu veidus. Pavyzdžiui, jūsiškį tikrai įsidėmėsiu. Ir visų pirma plaukų spalvą! Ar ji tikra?

Jis taip plačiai išsišiepė, kad viršutinės dantų eilės kairėje pasirodė spraga.

– Prašom nepykti, – pabrėžtinai švelniai atsakė ji, – bet čia klausinėjame mes.

Daugiau iš to žmogaus jie nieko svarbaus nesužinojo. Tad leido jam su savo karvėmis grįžti į ūkį, ir jis nenoromis pasišalino vis žvilgčiodamas per petį atgal. Beatrisė palaukė, kol žmogus nutols tiek, kad negirdėtų, ką jie kalba.

– Jos pėdos, – pasakė ji.

– Kas joms?

– Jos išstatuirtos. Padai...

Jis kaipmat suprato.

– Manai, kad žudikai jai paliko paskutinį atminimą?

– Gali būti. Tik man dingojasi, kad tai žinia.

Ji parodė jam dvi skaičių eilutes.

– Šitai buvo išstatuirta ant jos padų?

– Taip. Šiaurinės koordinatės ant kairės, rytinės ant dešinės.

Florinas tuojau patraukė per pievą prie radimvietės nekreipdamas dėmesio, kad įmynęs į karvės blyną gali išsitepti pagal užsakymą siūtus savo batus. Palei ganyklos tvorą sustojo ir pakreipęs galvą pažvelgė į lavoną.

Beatrisei beveik jį pasivijus, jos kišenėje ėmė vibruoti telefonas.

– Kaspari.

– Daugiau nesileisiu mulkinamas, – kiekvienas žodis buvo kupinas paniekos.

– Achimai. Vėliau.

– Kaipgi kitaip. Tu visada užsiėmusi, visada, tiesa? – atrodė, kad jis tuoj pradės šaukti. – Nesvarbu, ar skambinu dėl vaikų, ar...

– Vaikams viskas gerai, aš dabar išjungiu telefoną.

– Neišjunk, tu...

Ji nutraukė pokalbį ir įsikišo telefoną į kišenę.

Dabar reikia ramiai pakvėpuoti. Susitelkti. Po velnių, rankos dreba, ir į galvą neateina jokia dora mintis. Beatrisė sunėrė pirštus ir atsistojo greta Florino.

– Labai norėčiau žinoti, kur jos batai, – mažliai ištarė jis. – Jeigu pametė krisdama, jie turėtų gulėti kur nors čia. Ar pasakyti man, ko nerviniesi?

Ji neatsakė, ir jis supratingai nukorė smakrą.

– Achimas, taip?

Florinas mįslingai pažvelgė į Beatrisę, ji ištiesė pečius ir išsitempė.

– Batai, sakai, – ėmė regzti mintį ji, – įkalčių kaupėjai, aišku, ištyrinės skardį. Ir, jeigu ji tikrai nukrito nuo jo, galbūt ras batus viršuje.

Jis visą tą laiką žiūrėjo į ją.

– Aš idiotas, – galiausiai burbtelėjo.

– Kodėl? Dėl batų dar niekas neaišku, ką gali žinoti, ar juos tikrai ten rasime...

– Ne dėl to. Tu vis dar nieko nevalgysi, tiesa? Ir turėtum vos pastovėti ant kojų.

– Ak, – ji atkreipė dėmesį į savo būseną ir pajuto raižyte raižant skrandį, – taip, gal ir alkana – bet neturiu apetito. Ne, valgyti nenoriu. Kai randi lavoną, paprastai apetitas dingsta.

Tik daugiau nesigilinti į tą temą. Padvelkė lengvas vėjelis ir ploni plastikiniai maišeliai ant negyvėlės rankų ėmė šiugždėti lyg glamžomi iš vidaus.

Lauko keliu šokinėdamas privažiavo katafalkas, buvo iškeltas pilkas metalinis karstas. Drašė linktelėjo ir leido išvežti moterį. Velionė buvo pakelta, ir vėjas pašiausė jai plaukus. Paskutinįsyk. Beatrisė nusigrėžė.

Prieš automobiliui išvažiuojant į Teismo medicinos skyrių, Florinas palinko prie keleivio langelio.

– Pasakykite daktarui Fogtui, kad pirmųjų išvadų lauksiu jau šiandien, jeigu tai įmanoma.

Beatrisės kišenėje ėmė vibruoti telefonas. Vėl Achimas, gali kirsti lažybų. Bet šįkart ji paprasčiausiai neatsilieps. Kad būtų tikra, dėl visa ko išsitraukė telefoną, pažiūrėjo į ekranėlį ir sunkiai atsiduso. Skambutis iš mokyklos.

– Jis išpylė visą pakelį pieno į gėlių vazoną. Taip negalima, suprantat? Gėlės yra visos klasės, jeigu jos nuvys, turėsite atlyginti nuostolį.

– Savaiame suprantama. Praneškite man, jei to prireiks.

– Jakobas išties nelengvas vaikas. – Mokytoja kitame laido gale atsiduso. – Prašom dar kartą pakalbėti su juo. Galiausiai jis turi suprasti, kad esama visiems galiojančių taisyklių.

– Žinoma. Ar sakė, kodėl taip padarė.

Mokytoja sušnopsė.

– Taip, vanduo, girdi, esąs per liesas, taigi jis norėjęs, kad gėlės pagaliau gautų rimto gėrimo.

Jakobas, mano turtas, mano mielas mažasis Jakobas.

– Supratau. Taigi jo kėsmai nebuvo pikti.

– Turbūt ne. Betgi, Viešpatie, jam jau septyneri. Kada nors turi išmokti daryti, kas jam sakoma, ir nedaryti, kas draudžiama.

Beatrisė užgniauzė norą neaprekti tos moters.

– Supratau. Aš pasikalbėsiu su juo.

– Ačiū. Tikėkimės, tai bent kiek padės.

Pašnekovė padėjo ragelį. Apimta neapsakomos nevilties Beatrisė vėl įsikišo telefoną į kišenę.

Florinas užsispyrė, kad pakeliui juodu užsuktų į Ginckio bistro.

– Daržovės su kariu padeda atgauti vidinę pusiausvyrą, – pareiškė jis ir užsakė dvi porcijas, nors Beatrisė jautėsi, lyg jos skrandis būtų užsiūtas.

Alkis riaumodamas pabudo tiktai tada, kai kvepianti lėkštė atsidūrė priešais ją, ir Beatrisė įsidėjo į burną pirmą kąsnį. Sušlamštė visas daržoves, dar užsisakė pyrago ir karšto šokolado.

– Cukraus terapija, – paaiškino. – Sukelia laikiną laimės jausmą. Ir iki tol, kol neužaina noras vemti, pamirštu bet kokį mėšlą.

Beatrisė dėkingai šyptelėjo Florinui.

– Ar nedings apetitas, jeigu dabar pakalbėsime apie bylą? – paklausė jis.

– Tikrai ne. Grįžę į kontorą patikrinsime dingusiųjų sąrašus. Kol nesužinosime, kas ta moteris, jausimės kaip akli.

– Ne visai. Nepamiršk savo atradimo.

– Manai, kad tos koordinatės turi ką nors bendra su moters mirtimi? Tatuiruotė gali būti sena. Mums reikėtų palaukti teismo ekspertų išvadų.

– Taip tai taip, – jis vienu mauku išgėrė savo espresso puodelį. – Tačiau aš vis dėlto įrašysiu tuos skaičius į savo navigatorių. Gal tai ką nors duos, reikia išnaudoti kiekvieną galimybę.

Lauke buvo apsiniaukę. Jie skubiai grįžo į savo biurą, ten jau laukė Hofmano žinia apie naują įvykį. Florinas nuėjo ieškoti viršininko. Beatrisė surado kompiuteryje dingusių asmenų puslapį.

Penkiasdešimt penkerių metų moteris trumpais žilais plaukais, dingusi iš krašto psichiatrijos ligoninės. Ne, ne ta. Dvidešimt dvejų metų bedarbė, grasinusi nusižudyti. Irgi ne ta.

Trečiasis įrašas suteikė jai švelnų pažįstamą postūmį, tarsi viduje būtų trūktelėjusi virgulė.

Trisdešimt devynių metų šviesiaplaukė moteris, žaliaakė, maždaug metro septyniasdešimties ūgio, liekna. Su tamsiai rudu apgamu virš dešinio lūpų kampučio. Ypatingos žymės: jokių. *Taigi be tatuiruočių.*

Vardas, pavardė: Nora Papenberg.

Adresas: Zalcburgas, Neseltalio gatvė.

Apie dingimą pranešta prieš keturias dienas, pranešė vyras. Į fotografiją Beatrisė sutelkė dėmesį paskiausiai. Ji buvo momentinė ir netiko paieškai, nes Nora Papenberg joje kiek ėma-

nydama kvatojosi. Pusiau primerkusi akis ji dešinėje rankoje laikė taurę šampano.

Burna praverta, akys bemaž užmerktos. Lygiai kaip pievoje, ir vis dėlto visai kitokia.

Beatrisės protas žymėjosi sutapimus: apvalainas smakras, riesta nosis ir apgamas lūpų kamputyje. Lavonas įgijo vardą.

Ji pasakė tai Florinui, vos tiktai šis grįžo pasikalbėjęs su Hofmanu.

– Nora Papenberg. Aš jau *pasiguglinau*. Ji buvo vienos smulkios agentūros reklamos tekstų kūrėja. Internetė yra kelios jos nuotraukos, tad dėl tapatybės galime būti beveik tikri.

Ji padavė Florinui per stalą pluoštą atspaudų.

– Ką gi, tai galime pradėti.

Pakilumas, kurį jis bandė suteikti savo balsui, buvo dirbtinis, ir Beatrisė žinojo, kodėl. Dabar laukė sunkiausia darbo dalis – pranešti artimiesiems. Tie netikės. Raudos. Šauks. Ką jūs, tai ne mano vyras, žmona, vaikas. Jūs klystat. Tikrai.

Jie įstrigo popietės kamšatyje dar prieš Karolinos tiltą. Beatrisė slapčia dirstelėjo į laikrodį. Ne, nebesuspės. Tada išsitraukė telefoną.

– Mama...

– Bea! Gerai, kad paskambinai. Jau baigėi darbą?

– Deja, ne, dėl to ir skambinu. Turim naują žmogžudystę, ir... Motina atsiduso kitame laido gale.

– Ir tu nori, kad aš paimčiau vaikus.

– Taip. Būk gera. Pasistengsiu greitai grįžti, tu jiems nieko nevirk, paruošiu vakarienę pati.

– Picos pašildysi. Žinau.

Beatrisė užsimerkė. Tarsi jos sąžinę reikėtų dar labiau paaitrinti.

– Ne. Ketinu patiekti brokolių apkepo, tai irgi ilgai netrunka. Jeigu brokolių apkepas motinos netenkins, jai galas.

– Na, gerai. Paimsiu juos, bet būtų išties miela, jeigu kitąsyk galėtum anksčiau pranešti. Juk aš irgi turiu ką veikti.

– Taip. Žinau. Ačiū.

Jie įsuko į Aignerio gatvę, čia judėjimas buvo jau ne toks tankus.

– Tau nereikės nieko niekam sakyti, – Florinas įdėmiai žiūrėjo į priešais važiuojančią audi. – Sutvarkysiu šį reikalą, gerai? Tu tik rašyk. Ir užmink man ant kojos, jeigu praleisiu ką nors svarbaus.

Įmanydama ji būtų apkabinusi jį. Florinas tyčia ištraukė prasčiausią kortą, kaip ji kartais lošdama su vaikais, nes tada jie imdavo kikenti ir šokinėti iš pasitenkinimo, kad pavyko ją aplošti.

Ar Nora Papenberg turėjo vaikų?

Kolei Florinas statė automobilį šalia namo, Beatrisė apmetė akimis prie jo esantį sodą. Nei smėlio dėžės, nei vaikiškų dviratukų, nei tramplino. Tik japoniško žvyro plotas su grėbliu pėdsakais.

– Per anksti atvažiuome, jo dar nebus namie, – pasakė Florinas išjungdamas variklį.

Vis dėlto jie paskambino. Ir beveik tą pačią akimirką durys atsidarė. Prieš juos stovėjo vyras su džinsais, tamsiai žaliais teniso marškinėliais ir languotu švarku.

– Ar jūs Konradas Papenbergas?

– Taip.

– Mes iš policijos.

Beatrisė išvydo, kaip žmogus krūptelėjo, pamatė jį veltui bandant ieškoti jos veide šypsenos, pavojaus atšaukimo ženklo. Suvokė, kad jis suprato.

– Jūs dėl mano žmonos?

– Taip. Deja, turime jums blogų naujienų, pone Papenbergai.

– Prašom į vidų.